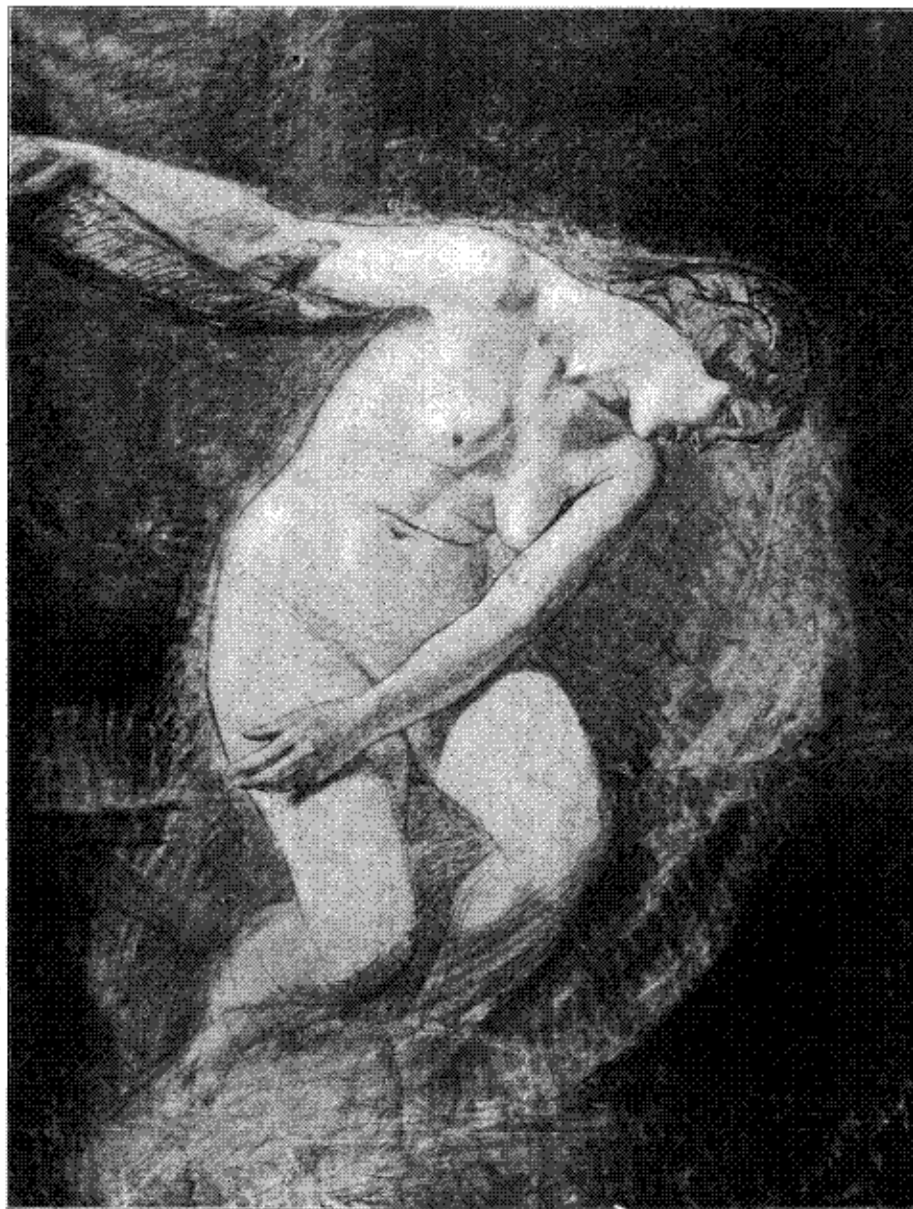

forskellige Studier af unge smukke nøgne Kvinder paa Stranden, mindre maaske de forskellige Arbejder til „Venus Anadyomene“, mest af alle den saakaldte „Ariadne“; her har ikke blot Figurens Tegning og Bevægelse men hele Landskabets let stiliserede Toner og Behandling ganske den raffinerede Ynde, som man husker fra Ménards grækiserende Landskabsfantasier.

Indenfor den franske Kunst, selv i dens mest yderliggaaende Retning, har der i de sidste Aar været en Stræben henimod det, man i gamle Dage kaldte Billeder, gennearbejdede Værker, som Kunstneren har arbejdet paa saa længe, at han virkelig har kunnet lægge noget af sig selv deri. Det er noget der siden Impressionisternes Dage kun undtagelsesvis har været set. Man har nøjedes med Skitser, Noter, Farveanlæg, Antydninger. Tilbøjeligheden har endnu ikke sat Spor i Realiteten, men der er forskellige Symptomer der antyder, at noget saadant er i Anmarsch. Der er f. Eks. det, at en Maler som Poussin er i høj Grad paa Moden.

Man skulde ikke tro at Cubisterne eller „Rovdyrene“ vilde vælge netop ham til Forbillede; der kan vanskelig tænkes nogen mere diamentral Modsætning til dem selv; men det er alligevel noget mere end et Lapseri; man begynder at køre

L. TUXEN: EURYDIKE-KARTON

træt. Selv indenfor Salon d'Automne har man, særlig paa George Desvallières Initiativ, indrømmet visse Begunstigelser til dem, der udstiller et enkelt gennemført Billede, som man blot for et Par Aar siden vilde have afvist eller anbragt under Trappen.

Det er ikke til at tage fejl af i hvilken Retning Strømmen gaar, og de Malere, man vender tilbage til, er netop de, der i sin Tid fik deres afgørende Impulser fra samme Steder som Tuxen.

Tradition, Traditionalisme er Ord, der for Tiden har høj Kurs i Frankrig; unge Kunstnere hilser Rodin som „Traditionens Mester“, og man ser meget vel, at denne Tradition ikke findes i en van Dongens eller le Fauconniers paatrængende Øjenspektakler, men meget snarere i Cottets alvorlige Billeder, der ikke blot er skabt af en udmærket Malers Øje, men ogsaa af et stort anlagt Menneskes Hjærte og Tanke, ja selv hos den for sin Dygtighed foragtede Blanche.

Det er disse Kunstnere man mindes om gennem Tuxens Kunst; den er en direkte Forgrening af en Strøm, der har sine Udspring meget langt tilbage, og som fortsætter sig uforstyrret af de tilfældige Hvirvler, der fra Tid til anden kruser dens Overflade.

J. E. Hohlenberg

L. TUXEN: TRANKOGNING VED NYMINDEGAB